BELLUM

EERSTE NUMMER, DECEMBER 2012



DE AANVAL



DEAANVAL.BLOGSPOT.NL



REDACTIE



Ritz, de hoofdredacteur van BELLUM

Het heeft bijna een jaar geduurd om alles in elkaar te zetten en voor te bereiden maar hier is het dan eindelijk, Bellum. 21 pagina's vol politiek incorrect schrijfsel. Bellum heeft in principe 2 taken; het werven en scholen van nieuwe blokleiders en het verspreiden van een politiek incorrecte boodschap. Bellum is gratis; je hoeft niets te betalen om Bellum te lezen. Daarbij vragen we onze lezers om dit blad te verspreiden onder zoveel mogelijk mensen die er mogelijk interesse in hebben.

Dan zal ik nu maar even kort iets vertellen over mezelf; mijn naam is Ritz Jansen, ik ben blokleider bij Nijmegen-West en de hoofdredacteur van Bellum. Zoals jullie kunnen zien zijn veel artikellen in dit blad door mij geschreven. Het is vanzelfsprekend niet de bedoeling dat dit zo blijft, we zijn altijd opzoek naar nieuwe schrijvers! Dus als je je geroepen voelt, schroom dan niet en stuur je stukje in. De meeste mensen die voor dit blad schrijven hebben weinig tot geen ervaring, dus laat dat je niet tegen houden.

Dan nu even iets over het blad; zoals je ziet is Bellum onderverdeeld in een aantal kopjes. Deze kopjes hebben hun eigen kleuren, zodat je makkelijk ziet in welk deel van het blad je bent. Deze kopjes zijn, Het Front, Internationaal en artikel. Het Front zal vooral voorlichting, nieuws en informatie geven over Zwart Front. In Internationaal kijken we naar bewegingen in andere landen en naar belangrijk buitenlands nieuws en geven we onze schrijvers de kans om een andere kant te laten horen dan die we al in andere media tegen komen. Onder het kopje artikel zul je vooral stukken vinden die bedoeld zijn om informatie te geven en te onderwijzen.

Als je het niet eens bent met de inhoud van een artikel of je vindt een artikel juist helemaal geweldig, schroom dan niet om ons een bericht te sturen om dit te laten weten! Wij zijn altijd benieuwd naar de mening van onze lezers.

Concordia Res Parvae Crescunt!
Eendracht maakt macht!

In dit nummer

Wil jij ook voor BELLUM schrijven?

Dat kan! Neem contact op met de hoofdredacteur, Ritz.

E-mail: bellum@zwartfront.nl
DeviantART: RitzJansen
Twitter: ZwartFront





DE OPRICHTING VAN ZWART FRONT

Door: Ritz



DE OPRICHTING VAN ZWART FRONT

Bijna een jaar terug zijn enkele enthousiastelingen van start gegaan met Zwart Front. Als eerste kwam er het blok "Nijmegen-West" en enkele maanden later volgde al een provincie platform in Friesland. Maar wat is Zwart Front eigenlijk? Wat is haar doel? Hoe wilt ze dit doel bereiken? Allemaal vragen die in de loop der tijden gesteld zijn, maar waar we zelden een duidelijk antwoord op gegeven hebben. Terwijl het antwoord eigenlijk nog niet zo moeilijk is. Om te beginnen is Zwart Front een sociale beweging. Haar doel is nationaal herstel, welke onder te verdelen is in 3 delen; de destructie van het politiek correct gedachtegoed in Nederland, het terug dringen van de invloed van plutocraten en het herstel van het Nederlandse gemeenschapswezen. Dit doel wilt zij bereiken door als buitenparlementaire beweging te opereren die vooral de jeugd tot activisme aanspoort.

politiek correct?

Om te beginnen, wat is het politiek correcte gedachtegoed? Daarover staat in dit blad al een heel artikel dus veel woorden zal ik er niet aan vuil maken. Laten we voor nu even zeggen dat het politiek correct denken een wolf in schaapskleren is. Het is een gevaar, het is anti-Nederlands en het is de bron van veel van onze problemen.

plutocraten

Het minimaliseren van de invloed van plutocraten in Nederland, wat is dat dan? Plutocraten zijn zij die veel geld hebben en doormiddel van omkoperijen de dienst uitmaken. Ze zijn ontworteld, voelen zich niet gebonden aan een land, enkel aan hun eigen kapitaal en belangen. Voor hen is een land gelijk aan een hotel; je verblijft er een tijdje als de prijs kwaliteitsverhouding gunstig is, zo niet dan vertrek je naar een ander land. Het zijn laffe, rijke klootzakken die geld hoe dan ook boven het nationaal belang verkiezen en het zijn zij die er ten delen schuld aan hebben dat het cultureel marxisme zich heeft kunnen manifesteren.

nationale leven

En het herstellen van het nationale leven? Je moet een land zien als een lichaam, als het gezond is functioneert het, is het ziek dan functioneert het minder en uiteindelijk niet meer.
Tegenwoordig ziet iedereen dat het minder gaat met Nederland, maar mensen wijzen alleen naar de symptomen en gaan oplossingen daarvoor zoeken terwijl de bron van het kwaad onaangetast blijft. Al deze problemen van normloosheid, van zinloos geweld, van massa immigratie, van vervreemding, van culturele afbraak, hebben te maken met een gebrek aan nationale eenheid. In een lichaam moeten alle organen, al het weefsel en alle cellen goed samenwerken met elkaar om er voor te zorgen dat het lichaam blijft draaien. Het is een organische eenheid waarbij alles op elkaar afgestemd is. Dus wanneer ieder orgaan zijn of haar eigen ding gaat doen zonder oog voor het geheel dan wordt het natuurlijk een zooitje. Zo gaat het in een land niet anders. Samenwerking en gemeenschap zijn niet enkel "leuke dingen", ze zijn essentieel voor het voortbestaan van het land omdat zij ervoor zorgen dat een land blijft draaien.

De aanpak

Nu we weten wat de oorzaken van de problemen zijn en tevens weten wat er dient te veranderen, rijst er natuurlijk de vraag: "hoe?". Het antwoord op die vraag is niet moeilijk, de uitvoer van dat antwoord wel. Het antwoord is revolutie. Maar hoe organiseer je zo iets? Waar begin je? Wil je de macht grijpen en dan dingen veranderen, of begin je gelijk met de revolutie? Wat is de beste doelgroep voor de nationale revolutie?

De macht krijgen via de parlementaire weg is omslachtig en duurt te lang. We willen geen partij zijn, omdat wij ons dan moeten in passen bij de bestaande orde en op die manier juist onderdeel worden van het probleem en niets oplossen. De macht proberen te krijgen via de parlementaire weg betekent dat wij onderdeel moeten worden van een langzaam proces dat veel van onze principes en standpunten aardig onder druk zal zetten. De macht verwerven door middel van infiltratie in de bestaande orde is ook geen optie. Het cultureel marxisme is op deze wijze aan de macht gekomen en zij is slimmer dan de deur achter zich open te laten.

De oprichting van Zwart Front

Door: Ritz

Zwart Front heeft er voor gekozen om te vechten voor het behoud van Nederland in het hier en nu. We zijn een beweging geworden omdat we vertrouwen op de liefde van Nederlanders voor hun land en hun bereidwilligheid om iets aan de huidige situatie te veranderen. We verwachten meer van mensen dan enkel hun stem, we hebben actieve participatie nodig om Nederland te redden. Zwart Front zal voor Nederland vechten, niet morgen, niet volgende week, niet na de verkiezingen, maar nu. De mate van haar succes hangt af van jou, mijn beste lezer. Zwart Front is bovenal een idee dat leeft in de harten en hoofden van zij die voor haar staan.

Hoe vechten wij hiervoor? Dit kan men in principe terug brengen tot 2 manieren. De eerste is de manier van intellectueel terrorisme en richt haar pijlen op het politiek correcte gedachtegoed. We moeten al die dingen verkondigen waar het politiek correcte gedachtegoed nu een verbod op gelegd heeft. We moeten taboes doorbreken en discussies weer aan het rollen krijgen. De standaard argumenten, die kennen we nu wel! Tijd om te zeggen wat we allemaal denken maar wat, op een enkeling na, niemand zegt. We moeten zeggen wat gezegd moet worden, overal en altijd, zeker als we hiermee tegen politiek correcte schenen trappen. In dit kader moet je Bellum vooral zien. Bellum is een aanval op alles wat politiek correct en anti-Nederlands is.

De andere is de manier van het straatactivisme. We moeten het volk voor de nationale zaak winnen en de gemeenschap herstellen. Zo hard als dat wij zijn in onze discussies, zo zacht moeten wij zijn tegen zij die onze hulp nodig hebben. We moeten altijd klaar staan voor zij die dankzij het systeem buiten de boot vallen. We moeten liefdadigheid verrichten en mensen aan elkaar binden. We moeten mensen laten zien dat we allemaal Nederlanders zijn, en dat we in hetzelfde schuitje zitten met dezelfde problemen en alleen door samen te werken komen we uit de put.



Nationale Zwart Front vlag



Blok vlag van Nijmegen-West



Nationale studenten vlag

De oprichting van Zwart Front

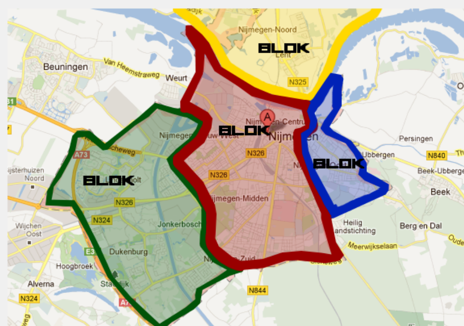
Door: Ritz

Organisatie

Zwart Front is in blokken georganiseerd. Een blok is een gebied waarin een groep Zwart Front activisten actief zijn. Een blok zal doorgaans bestaan uit een aantal wijken, stadsdelen of een dorp. Blokken moeten meer zijn als groepjes activisten die elkaar alleen zien tijdens activiteiten, om de integriteit en veiligheid van de groep te garanderen is het van essentieel belang dat een blok meer is dan dat. Het moet een hechte vriendengroep zijn, een thuis, een soort familie die voorelkaar zorgt. Een blok kan op twee manieren aangevoerd worden: door middel van een blokraad of door een blokleider. In het begin zal vooral de 2e organisatievorm domineren, maar naarmate het politiek correcte monopolie doorbroken wordt zal ook de eerste organisatievorm opbloeien. Bij een blokraad maken meerdere mensen de dienst uit en zijn deze mensen het aanspreekpunt. De blokleider daar in tegen is een soort vaderfiguur of een leider die de mensen binnen zijn blok stuurt en geschillen oplost, maar hen nooit dicteert. Hij moet door de groep als leider geaccepteerd worden en hij mag hen nooit dingen laten doen die zij niet zelf willen.

Hoewel activisme bij Zwart Front noodzakelijk is moet het altijd vrijblijvend zijn, mensen moeten zelf hun mate van betrokkenheid kunnen bepalen. Het enige blok dat momenteel actief is, is Nijmegen-West.

Naast het Zwart Front blok bestaan er ook provincieplatformen. Deze zijn vooral bedoeld om mensen te helpen met het opstarten van een blok in hun regio wanneer ze zelf niet genoeg mensen kunnen vinden. Zij die bij een provincieplatform aangesloten zijn reizen op en neer om elkaar te assisteren met activisme in hun regio zodat er toch nog iets gebeurt. Het uiteindelijke doel is natuurlijk de oprichting van blokken. Uiteindelijk zullen de provincieplatformen een soort verbindend element zijn tussen de blokken, de eerste stap tot nationale samenwerking. Het enige platform dat momenteel bestaat is provincieplatform Friesland.



voorbeeld van een blokindeling



Posteren is een manier waarop een blok Zwart Front kan promoten

Word actief!

Zwart Front is altijd opzoek naar nieuwe activisten. Als je een blok of platform wilt starten kunnen wij dit alleen maar aanmoedigen. Het opstarten van een blok of platform is heel makkelijk; je stuurt gewoon een mailtje naar info@zwartfront.nl of een berichtje naar een van onze pagina's op de sociale media. Vandaar uit ontvang je verdere instructies. Algemene vragen over Zwart Front kunnen ook via deze kanalen gesteld worden.

Actieve structuren



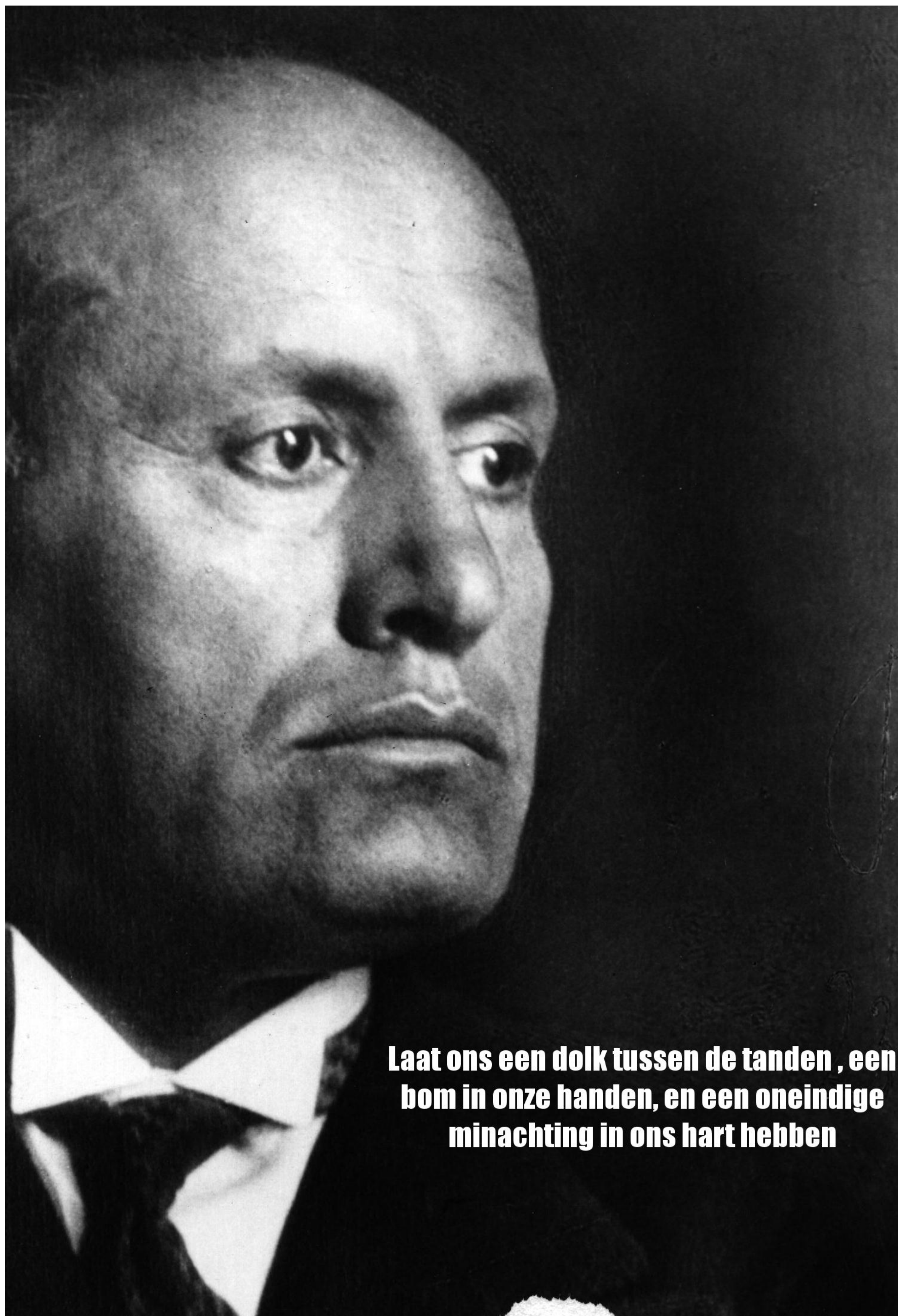
Blok Nijmegen-West

NijmegenWest@zwartfront.nl
Facebook: ZwartFront NijmegenWest



Provinciaal platform Friesland

fryslan@zwartfront.nl
Facebook: ZwartFront Fryslân


Laat ons een dolk tussen de tanden , een
bom in onze handen, en een oneindige
minachting in ons hart hebben

Door: Ritz

CASAPOUND ITALIA: EEN SUCCESVERHAAL



Casapound?

Ergens in Zuid-Europa, in het warme Italië ver van ons mooie Nederland, manifesteert zich een Nationalistische beweging. Deze beweging is anders dan de meeste Nationalistische bewegingen in Europa; ze is non-conformistisch, lokaal erg actief, trekt niet alleen radikale kaalkopjes aan én ze is ook nog eens succesvol! Een voorbeeld voor menig andere beweging in Europa dus. Maar wat heeft geleid tot dit succes? Wat is de casapound formule? Kortom, wat maakt haar anders dan de meeste bewegingen?

Om te beginnen is de nationalistische beweging in nagenoeg geheel Europa zeer conformistisch en gematigd geworden na de tweede wereldoorlog; er is een soort taboo op nationalisme gekomen. In plaats van deze sociale hetse frontaal aan te vallen hebben de nationalistische bewegingen in geheel Europa zich hier aan onderschikt, zij hebben hun boodschap aangepast aan het poltiek correcte klimaat en zij doen hun best om zich in te passen bij het bestaande systeem. Idealen werden overboord gegooid, leuzen geschrapt en er werd simpelweg gelogen. Maar waarom? Het antwoord is simpel, angst. De bewegingen waren bang, immers; het nationalisme had de oorlog verloren en tijdens de oorlog zich schuldig gemaakt aan vreslijke dingen. Hierbij werd alles natuurlijk op een hoop gegooid; er werd geen rekening mee gehouden dat er ook fascisten in geheel Europa waren die tegen de oorlog en voor vrede waren, en dat een overgrote meerderheid van de nationalisten in Europa zich niet kon verenigen met de buitensporige geweldadigheden. Wij waren de verliezers, de "underdog". En dit hebben onze tegenstanders laten weten ook. De repressie jegens onze bewegingen was niet eens van fysieke aard; men voerde een mentale oorlog. Misdaden begaan door nationalisten werden uitvergroot en misdaden gepleegd door zij die aan de winnende zijde stonden werden opzijgeschroven. Er werd een nieuw stereotype gecreëerd, dat van de gemaskerde harteloze fascist die enkel en alleen wilde moorden en minderheden wilde vervolgen. Een beeld dat destijds voor 99% van de beweging niet klopte. Fascisme werd synoniem voor terreur, onderdrukking, repressie, rassenhaat en vervolging. Zij die zich dan ook zouden identificeren met dít, zij moesten toch wel ziek zijn? Het was om deze reden dat zij die nationalistisch gezind zijn zich steeds meer gingen aanpassen aan het politiek correcte klimaat, anders was er de dreiging in een sociaal isolement te geraken of de baan te verliezen. Aan de andere kant trok dit de verkeerde figuren aan; radikale mafketels opzoek naar een identiteit vonden het wel stoer om met provocerende nationalistische symboliek rond te rond te rennen terwijl zij zaken verrichten die geenzins door de beugel kunnen. Hiermee werd het stereotype alleen maar versterkt; een soort circel was er ontstaan.

Hoe is het casapound gelukt om dit taboo, deze circel, te doorbreken? Hoe heeft zij het voor elkaar gekregen om een integere beweging te bouwen die



Casapound Italia: Een succesverhaal

Door: Ritz

uitgesproken fascistisch is maar toch niet enkel radikale figuren aantrekt? Hierbij spelen verschillende factoren een rol. Zo is er het feit, dat de Europese wedergeboorte die tijdens het interbellum voltrokken werd haar aanvang vond in Italië. Natuurlijk waren de ideeën en bewegingen er al langer, maar zij kregen pas echt daadkracht en vorm in het Italië van net na de eerstewereldoorlog. Mussolini, een voormalig socialist, greep met zijn fascistische partij de macht met de zegen van het volk. Hij bouwde Italië op, en gaf het volk iets wat zij niet of amper eerder ervaren had; een Italiaanse eenheids identiteit. Hij zou aan de macht blijven tot halverwege de 2e wereld oorlog. Na de oorlog was er nog de MSI, Movimento Sociale Italiano. Deze partij was ook niet geheel onpopulair. Men zou kunnen zeggen dat casapound wortels heeft die naar de MSI leiden. Italië heeft dus een sterke fascistische traditie die veel voor Italië betekend heeft, het fundament was er zogezegd al. Men kon het beter verantwoorden om zich uitgesproken fascist te noemen dan elders daar de goede kanten van het fascisme ook zeer diep in het geheugen van het Italiaanse volk gegrift waren.

Het was dan ook deze goede zijde van het fascisme, deze positieve houding, die zij wenste te verkondigen. En niet alleen verkondigen; zij wenste ook daadwerkelijk goede daden te verrichten.

De bewegingen en partijen voor de oorlog waren meer dan politieke partijen met een zoveel-punten programma, zij waren hechte gemeenschappen met een eigen identiteit en eigen levensstijl. Veel van de moderne conformistische partijen en bewegingen zijn dit aspect verloren, ze willen zó graag inpassen dat ze dezelfde fout maken als de parlementaire elite, zij ontwortelen zich van het volk, vervreemden zich, er is een groot gat tussen het parlement en het volk, dit is in ieder Europees land zo. Casapound was hier al gelijk van het begin af aan anders; in 2003 hebben zij een pand gekraakt in het hart van Rome, en noemde deze Casapound, vernoemd naar de Amerikaans Fascistische denker Ezra Pound. Van een beweging was toen nog geen spraken; het was een sociaal centrum, een gemeenschapscentrum, niet meer dan dat. Echter binnen twee jaar zou er een beweging tot stand komen onder dezelfde naam die door geheel Italië rond en om de duizend leden telt. Er kwam in een explosief tempo meerdere projecten tot stand, zo had casapound haar eigen theather, haar eigen studentenvereniging, haar eigen bands en haar eigen internet radio. Het duurde niet lang voordat zij hun eigen stijl gevormd hadden, hippe kleding en hun eigen muziekstijl zorgde ervoor dat de jeugd warm liep voor de fascistische zaak.

Dit enthousiasme waarmee zij ontvangen werden destijds hebben zij niet verkwanseld zoals dat elders in Europa wel gebeurd is in sommige gevallen, maar zij gaven het vorm en brachten mooie dingen tot stand. Arme gezinnen krijgen onderdak tegen een kleine vergoeding, en men stelde zich verdienstbaar op jegens de lokale gemeenschap. Ook nu in tijden zoals deze, wanneer Italië de ene natuurramp na de andere ondergaat staat casapound vooraan om het volk te helpen. Dit aspect wat weggevallen was na de oorlog, dit kameraadschappelijke gemeenschapsgevoel, het is dit aspect wat zij nieuw leven ingeblazen hebben. Het is dan ook dit aspect waar de Europese bewegingen veel van kunnen leren. Conformisme werkt niet; stop met partijen oprichten, dit is zinloos! Het volk heeft een hekel aan politiek in haar huidige vorm. Wat Europa nodig heeft, en Nederland in het bijzonder, is een sociale vernieuwingsbeweging die in het hart van het volk staat en haar wenst te dienen ongeacht of zij er wat voor terug krijgt of niet, volstrekt belangenloos. Het is onder andere deze integere houding die bijgedragen heeft aan het succes van Casapound.

Wij bij Zwart Front hebben veel geleerd van casapound; we zullen de lessen die zij geleerd hebben en de vuurproeven die zij doorstaan hebben niet vergeten wanneer wij onze eigen beproevingen ondergaan.





ZWART FRONT

HET VERLEDEN LEEFT IN ONS
HET HEDEN HOOPT OP ONS
DE TOEKOMST STRAALT NAAR ONS

Casapound Italia: Een succesverhaal

Door: Ritz

Ze zullen een voorbeeld voor ons zijn; gelijk de Italiaanse Fascisten die tijdens het interbellum een voorbeeld waren voor de rest van Europa. Ook wij willen in het hart van het volk staan, wij willen de mensen, ons volk, helpen op een direkte manier. De tijden zijn voorbij waarin nationalisten het constant hebben over "de revolutie die gaat komen" en "na de revolutie dan.." en vervolgens verrichten zij niets productiefs om deze revolutie daadwerkelijk tot stand te brengen. Deze loze leuzen zijn enkel een excuus voor inactivisme en gebrek aan offerbereidheid. Alles wat wij willen doen als wij aan de macht zijn; waarom doen wij dat nu niet? Hebben wij de macht nodig om ons verdienstelijk op te stellen jegens het volk?

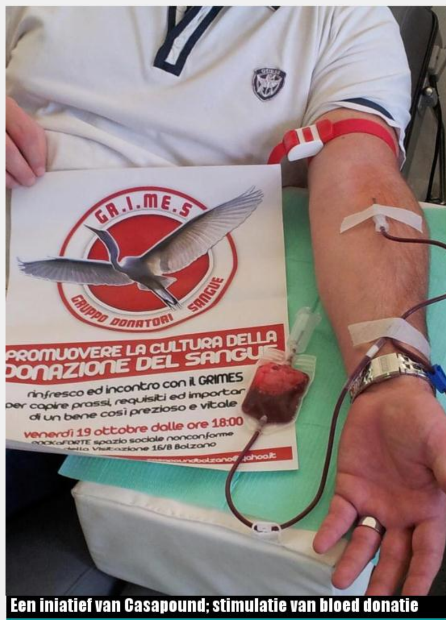
Ik zeg van niet. Een kleine groep dappere activsiten zullen het voortouw nemen, zij zullen vrijwilligers werk verrichten en de lokale gemeenschap aan zich binden, en, wanneer zij integer en oprecht genoeg zijn, dan zal er vanzelf een aanhang ontstaan.

Wanneer onze tegenstanders als sterkste wapen sociaal isolement hebben dan moeten wij hen dat wapen ontnemen, door een vangnet te maken voor zij die buiten het politiek correcte spectrum vallen.



Blocco Studentesco; de studenten organisatie


La Muvra; een bergwandel club gelinked aan casapound



Een iniatief van Casapound; stimulatie van bloed donatie


Een casapound manifestatie



Cutty Sark, een pub aangesloten bij casapound

Is zwart front anti-democratisch?

Door: Ritz

Democratie, wat is dat?

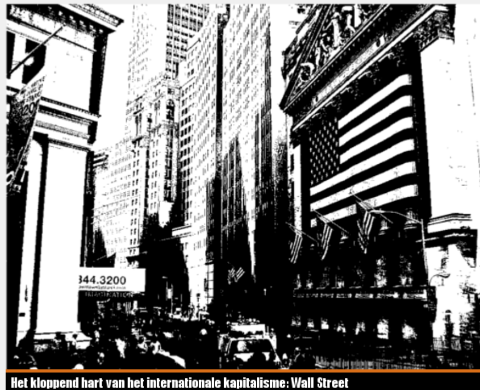
Voordat we kunnen zeggen of Zwart Front democratisch is moeten we eerst specificeren waar men met democratie op doelt. Het woord "democratie" is net als woorden zoals vrijheid, gelijkheid e.d, gebruikt en misbruikt. Als we terug gaan naar de oorsprong van het woord dan betekent het simpelweg "volksheerschappij". Dit is een zeer breed woord dat op veel verschillende manieren geïnterpreteerd kan worden. Men deelt democratie vandaag de dag echter in in 2 vormen namelijk; direct en indirect. De indirecte democratie, ook wel de parlementaire democratie genoemd, is de "democratie" zoals wij die nu kennen. Dit systeem is bijna in elk land doorgevoerd. Tegenwoordig moet een land of beweging aan heel wat eisen voldoen willen zij onder de noemer democratisch doorgaan. Deze eisen staan echter los van de oorspronkelijke betekenis van het woord. De directe vorm van democratie heeft echter alleen in het oude Athene bestaan. Bij directe democratie is het zo, dat het volk zelf stemt over beslissingen door middel van referenda. Beide systemen zijn, zonder aanpassingen, falende systemen.

Indirecte democratie

De indirecte democratie is vatbaar voor corruptie, stagnerend, en de besluitvorming is sloom en zeer ineffectief. Tevens zal het volk zal maar zelden met haar verstand stemmen, en het merendeel zal populistisch stemmen. Als men vraagt "waarom heeft u daarop gestemd?" dan zal het merendeel antwoorden "omdat hij er uit ziet als een goede man" of "mijn vader-stemde daar ook altijd op" enzovoorts. Hij die zich wel in dit systeem verdiept heeft zal heel snel inzien dat het niet uitmaakt waar je op stemt. Uiteindelijk moeten er op alle vlakken weer concessies gemaakt worden, en blijft er van het hele idee niets over. Het product van de parlementaire besluitvorming is een abdominatie dat noch links noch rechts noch praktisch is, omdat het te vaak en te veel aangepast is. Bij dit stelsel ligt de macht echter niet bij het parlement, de daadwerkelijke macht ligt in de achterkamer politiek. De drijvende kracht achter de democratische besluitvorming is van geen enkele aard Nederlands. Het bestuurlijke hart van Nederland is Wall Street. Dit zelfde geldt voor ieder ander land dat "Democratisch" en "Vrij" is. Nederland is geen democratie, Nederland is een plutocratie.

Directe democratie

De directe democratie is al een veel grotere stap in de juiste richting. Bij dit systeem is het zo, dat het volk zélf stemt over het beleid. Het probleem hier is echter weer dat dit systeem onpraktisch wordt wanneer het op nationaal niveau doorgevoerd moet worden. Verder zal de stemmers opkomst gestaag achteruit lopen. Dit omdat politiek simpelweg niet voor iedereen weggelegd is. Uiteindelijk zullen de vraagstukken te complex, te groot, te diep en te ingewikkeld worden voor de overgrote meerderheid en zullen zij afhaken. Verder zal een overgrote meerderheid stemmen uit zijn of haar eigen belang, of zijn of haar klasse belang, en zij zullen geen rekening houden met het grote nationale plaatje. Dit betekent echter niet dat we dit gehele concept naar de prullenmand moeten verwijzen, directe democratie kan een mooi middel zijn om het volk te raadplegen als het bijvoorbeeld aan komt op internationale interventie of toetreding tot een internationaal orgaan.



Het kloppend hart van het internationale kapitalisme: Wall Street

Maar is Zwart front democratisch?

Zwart Front wil een beweging van het volk worden. "Het volk heerst"-principe wensen wij te handhaven, maar wij weigeren om onszelf onder de noemer "democratie" te plaatsen, daar deze al veel te veel besmet geraakt is. Wij zijn een vijand van de plutocratie die schuil gaat achter het valse masker van democratie. Als het er op aankomt noemen wij ons echter liever anti-parlementair.



Neem hier ook eens een kijkje!

Zwart Front op het internet

Behalve Bellum heeft Zwart Front ook nog een nieuws blog, een website, een forum, een Twitter pagina, een Hyves pagina en ook nog een Facebookpagina!

Zwart Front is een beweging die zich vooral op jongeren richt; aanwezigheid op het internet is dan ook van cruciaal belang.

Het centrum van onze internet activiteiten is natuurlijk onze thuispagina. Hier kun je documenten vinden, links naar andere websites en nog veel meer! Dan is er nog ons blog, hier zetten wij al het nieuws op dat relevant is aan Zwart Front en hier komen ook mededelingen te staan van technische aard.

Dan is er ons forum, dit is de makkelijkste manier om met ons in contact te komen. Het forum biedt de gelegenheid om de discussie met ons aan te gaan, ongeacht of je nu een voor of een tegenstander bent!

Tenslotte zijn wij nog actief op sociale media zoals Hyves, Facebook en Twitter. Ook hier gaan wij de discussie aan met voor- en tegenstanders!


www.zwartfront.nl


zwart-front


www.zwartfront.hyves.nl


www.zwartfront.nl

FASCISME: REVOLUTIE VOOR SOCIALE GERECHTIGHEID



Fascisme: revolutie voor sociale gerechtigheid

Door: Peter stormer Nationaal Syndicalistisch platform

Tegenwoordig is er de neiging om het Fascisme te portretteren als een onderdrukkende reactionair-conservatieve beweging. Feitelijk is het Fascisme een revolutionaire en sociale beweging ten behoeve van het algemeen welzijn van de natie en het volk. Een belangrijk middel voor de Fascisten was het syndicale systeem, dat haar wortels in de socialistische vakbeweging had. Revolutionaire syndicalisten in de traditie van Marx streefden een klassenoorlog na waarbinnen de ene klasse de andere zou elimineren. Fascisten erkenden de klassenconflicten, maar vervingen het concept van de Marxistische klassenoorlog door een concept van klassensamenwerking. Het idee was dat alle klassen samenwerkten ter bevordering van het algemeen welzijn. De Fascisten streefden ernaar om al het individueel egoïsme uit te roeien door de creatie van een harmonieuze en solidaire samenleving waarbinnen allen samen werkten ter bevordering van de natie en de volksgemeenschap.

Deze harmonie en solidariteit konden enkel bereikt worden door een sterke Staat, die weerstand kon bieden tegen intern en buitenlands kapitalisme. Een Staat die de belichaming was van alle legitieme belangen en niet van individuele belangen. Het beleid van de Fascisten was dan ook gebaseerd op het principe dat de economie er is om het volk en de natie te dienen. De private organisatie van productie werd bezien als een functie ten behoeve van het nationale belang, arbeid werd gezien als een sociale plicht en kapitaal als productie, niet voor een kleine klasse, maar voor de natie en het volk als geheel. Hoewel het proletariaat het recht op staking werd verboden, voerden de Fascisten een vooruitstrevend sociaal beleid in op het vlak van arbeidsrechten - hun basisrechten werden gegarandeerd door de Staat.

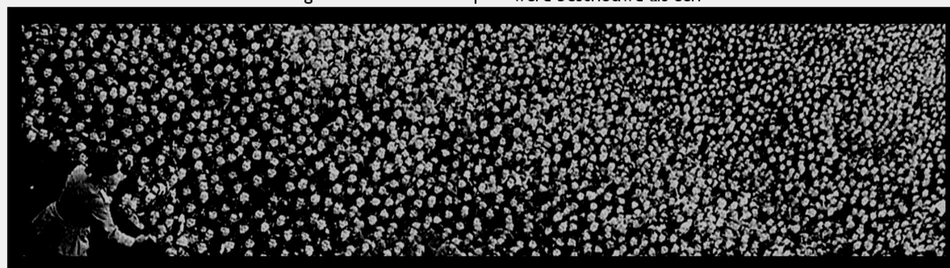
Het Fascistische syndicale systeem was bedoeld als een alternatief voor anarchistische en Marxistische systemen. De basis van het systeem vormde het syndicaat waarbinnen de werkers, werkgevers en andere professionals verenigd zijn. Deze regionale syndicaten waren aangesloten bij provinciale syndicaten, die op hun beurt weer verbonden waren met de nationale federatie. Binnen deze instituten waarbinnen werknemers en werkgevers in dezelfde aantallen vertegenwoordigd waren, kunnen gezamenlijke belangen en conflicten behartigd worden. Deze syndicale organisaties stonden onder toezicht van een Statelijk orgaan die controle uitoefende en bemiddelde in interne geschillen. Interne geschillen die niet opgelost konden worden, moesten in de uiterste consequentie worden behandeld in het arbeidsgerecht. De heersende opinie dezer dagen is eveneens dat het Fascisme een onderdrukkende macht was binnen deze instituties. Feitelijk bestond deze vermeende "politieke oppressie" enkel uit de controle van alle syndicale en corporatieve organisaties conform de sociale wetten opgelegd door de overheid. Eveneens controleerde de Fascistische Staat de prijzen van voedsel en reguleerde zij de import en export om speculatie en ongewenste fluctuaties op de rest gaat het om zelfstandige instituties.

Het loyale en volkse karakter van het Fascistische syndicale systeem is altijd gesteund door de arbeidersklasse. Fascistische bewegingen waren ware massabewegingen die grote steun onder het gehele volk genoten. De syndicaten gaven de werknemers bescherming door de verdediging en stabilisatie van de belangen van de arbeidersklasse - hierdoor kon een hogere sociale zekerheid worden gewaarborgd. Binnen de Fascistische Staat werden minimum lonen vastgesteld, werden arbeidsvoorwaarden wettelijk vastgelegd en verplichte verzekeringen tegen bedrijfsongevallen afgesloten. Ook werd er een uitgebreid netwerk van sociale voorzieningen zoals bijstand voor alleenstaande moeders en kinderen gerealiseerd.

De Fascisten waren in hun strijd voor sociale gerechtigheid gedwongen om het echte gezicht van het groot kapitaal en de plutocratie te ontmaskeren, die onder het vaandel van democratie en communisme de politiek beheersten. Men moet zich dan ook afvragen waarom de kapitalisten en bankiers zich met het linkerkamp verenigden om het Fascisme te bestrijden? Als het Fascisme een anti-proletarische beweging was net zoals het kapitalisme, zou het kapitalisme deze dan zo fel bestrijden? De tweede wereldoorlog kan dan ook in het licht bezien worden van een strijd tussen kapitaal en arbeid.

Fascisme stond voor de reformatie van het bankierssysteem: krediet werd beschouwd als een middel ten behoeve van het algemeen belang. Het leidende principe in deze reformatie was dat privaat initiatief en krediet zaken van algemeen belang waren en dus gecontroleerd moesten worden. Geld was niet langer onder genade van individuele belangen en werd niet langer als een koopwaar bezien - alle mogelijkheid tot speculatie en onnodige accumulatie van krediet werd strikt verboden. Hiermee werd het kapitalisme in haar ergste vormen onderdrukt en werd het een middel om te voorzien in de welvaart van het volk. Trusts die een steeds groter monopolie op de markten probeerden te veroveren ten nadele van het nationaal belang werden verboden en vervangen door het syndicale systeem.

Binnen het Fascisme wordt arbeid in al zijn vormen de middelen voor de sociale en nationale zekerheid voor alle individuen binnen de natie. Het representeert een economisch systeem dat stabiliteit en zekerheid biedt en dat materiële en morele vooruitgang brengt voor de werkende klasse die deel van de natie uitmaken.



Door: Othala

POLITIEKE CORRECTHEID
DE GESCHIEDENIS IN VOGELVLUCHT

Inleiding

In de media horen we vaak de term 'politieke correctheid' voorbij komen. Te pas en te onpas wordt de term rond geslingerd, zonder dat men volledig doorgrondt wat de term inhoudt. Want wat houdt die term eigenlijk in, waar komt het vandaan en in welk opzicht wordt 'politieke correctheid' toegepast? Maar nog belangrijker: heeft dit enige invloed op mij, mijn leefomgeving, mijn wereldperceptie, mijn realiteit? Hier geef ik echter geen antwoord op; de zoektocht naar dat antwoord, laat ik bij jou, de lezer.

Het ontstaan

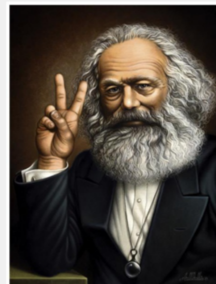
Als men spreekt van 'politieke correctheid', dan doelt men doorgaans op het voorzichtig ter sprake brengen, of volledig negeren van politiek, of maatschappelijk, gevoelige onderwerpen. Iedereen is op de hoogte van bepaalde onderwerpen die gevoelig liggen bij anderen. Alleen al spreken over bepaalde onderwerpen is uit den boze, omdat het onderwerp gevoelig ligt bij mensen en/of bepaalde groepen mensen. Doch, is dit de ware betekenis van de term 'politieke correctheid?

Het antwoord is nee. Als men spreekt over 'politieke correctheid', dan spreekt men feitelijk over cultureel-Marxisme. Er zit namelijk een ideologie en werkwijze aan verbonden, die uitlegbaar is als zijnde cultureel-Marxistisch. Alvorens ik dieper op het cultureel-Marxisme inga, behandel ik het Marxisme. Daar het cultureel-Marxisme is voortgevloeid uit het Marxisme, is het belangrijk eerst te weten wat die leer (grofweg) inhoudt.

Marxisme

Het Marxisme is een leer die is ontsproten aan het brein van Karl Marx. Van origine is het Marxisme een "economische leer", welke ontstaan is in de 19e eeuw. Het gangbare economische systeem toentertijd was het industrieel kapitalisme, met als ideologie het klassiek liberalisme. Dit was ontstaan na de industriële revolutie (een economische verandering) en de Franse Revolutie van 1789 (een ideologische verandering). Na de industriële revolutie werd een nieuwe klassenmaatschappij geschapen, waar de heersende klasse niet langer de adel was, met aan de ene kant het proletariaat (de onderste laag van de) arbeidersklasse/ het slachtoffer) en aan de andere kant de burgerij/ bourgeoisie (de gegoede burgers/ de midden- en bovenklasse/de uitbuiters). De fabrieken waar de arbeiders in werkten - onder erbarmelijke en gevaarlijke omstandigheden -, waren in handen van de burgerij. Aangezien de arbeiders geen andere keus hadden dan hun arbeid te "verkopen" om in leven te blijven, werden ze "uitgebuit" door de burgerij.

De uitgebuite arbeidersklasse moest volgens Marx in opstand komen tegen de kapitaalbezitters. Deze opstand zou het einde inluiden van het kapitalisme en de liberale democratie, die plaats zouden maken voor een "socialistische" samenleving. In de "socialistische" periode zou de staat worden omgevormd tot een dictatuur van het proletariaat, waarin de (politieke) rollen van de beide klassen





Politieke correctheid; geschiedenis in vogelvlucht

Door: Othala

werden omgedraaid. Volgens orthodox-Marxistische theorieën zou de arbeidersklasse in opstand komen, als er een oorlog zou uitbreken. Die theorie is fout gebleken. Toen de eerste wereldoorlog uitbrak in 1914, bleek dat de loyaliteit van de arbeidersklasse jegens het vaderland sterker was dan het zgn. "klassenbewustzijn". Bereidwillig hezen de arbeiders zichzelf in hun uniformen - Frans, Duits, Oostenrijks, Russisch, of Brits - en trokken met z'n miljoenen tegen elkaar ten strijde. In 1917 ontstond weliswaar een Marxistische revolutie (de Oktoberrevolutie in Rusland), maar verspreidde niet verder naar Europa; wederom in strijd met orthodox-Marxistische theorieën. Toen de eerste wereldoorlog gestreden was, stonden Marxistische theoretici voor de volgende vraag: "Wat was er mis gegaan? Vanwaar heeft het Marxisme gefaald zich verder te verspreiden?" De Italiaan Antonio Gramsci en de Hongaar György Lukács, dachten het antwoord gevonden te hebben.

Neo-Marxisme; de bakkermat van het Cultureel Marxisme

Gramsci en Lukács beweerden dat de Westerse cultuur en de Christelijke religie het proletariaat hadden verblindt voor zijn ware Marxistische klassenbelangen. Lukács - die werd gezien als de grootste Marxistische theoreticus sinds Marx – kwam dan ook uiteindelijk tot de conclusie dat het grootste obstakel van een Marxistisch paradijs de heersende cultuur was, namelijk de Westerse. Waar voorheen de focus lag op de economische geschillen in een maatschappij, werd vanaf nu de focus verlegd naar de cultuur van de maatschappij.

Toen de Béla Kun-regering in 1919 tot stand kwam, werd Lukács benoemd tot de volkscommissaris voor Onderwijs en Cultuur (hij was de afgevaardigde voor de Commissaris voor Onderwijs Zsigmond Kunfi). Dit was Lukács' kans om de theorie in de praktijk te brengen. Hij lanceerde een programma van cultureel-terrorisme. Als onderdeel van dat programma, introduceerde Lukács radicale seksuele voorlichtingslessen (lees; indoctrinatie met decadente perversie) in Hongaarse scholen. De regeringsperiode van de Béla Kun-regering was vrij kort, namelijk een paar maanden. Dit was deels te wijten aan de woede onder de Hongaarse arbeidersklasse/bevolking n.a.v. György Lukács aanval op de traditionele Westerse cultuur.

Het was van essentieel belang om de aanval te richten op de jeugd, daar zij een onbeschreven blad is. Door de Marxistische leer te implanteren in de geest van de jeugd, was de revolutie makkelijker te bewerkstelligen. Politieke correctheid, zoals wij het kennen, begon toen al vorm te krijgen.

Culturele hegemonie

Volgens deze theorie worden ideologisch wenselijke sociale patronen door de heersende klasse door middel van cultuur dominant gemaakt. Door dit systeem van culturele waarden worden revolutionairen steeds verder buiten de orde geplaatst. Dit zien we heden ten dage terug in het huidige politieke- en maatschappelijke klimaat, in de vorm van repressie die de 'politiek incorrecte' ideologieën/denkwijzen te verduren krijgen. Volgens Gramsci oefent de bourgeoisie in een kapitalistisch systeem niet alleen politieke, economische en militaire/politionele overheersing uit, maar ook civiel, intellectueel en moreel leiderschap, oftewel hegemonie. Deze hegemonie is vóór en tijdens, maar ook na de revolutie nodig om de instemming van de meerderheid te verkrijgen en zo steviger in het zadel te zitten. Wil het proletariaat zijn eigen revolutie bewerkstelligen, dan moet het op dezelfde manier hegemonie verkrijgen. Hegemonie wordt niet zomaar afgedwongen: om haar te verkrijgen moet een klasse andere sociale groepen in haar strijd betrekken (voor of tegen de heersende orde), en daarvoor moeten politieke compromissen gesloten worden om tot een nationaal belang te komen. Diezelfde hegemonie zorgt tevens voor een gezamenlijk doel en een gezamelijke vijand; zij die er een andere mening op na houden, zijn schadelijk voor de staat.



De ¨Frankfurter Schule¨

In Duitsland werd in 1923 een denktank gesticht, die de rol op zich zou nemen om de conventionele insteek van het Marxisme, namelijk economisch, te converteren naar een nieuwe insteek, namelijk cultureel. Dit was het recept voor 'politieke correctheid', zoals we het heden ten dagen kennen en in essentie heeft het daarvoor de basis gelegd aan het einde van 1930. Dit heeft zich als zodanig kunnen ontwikkelen door een zeer rijke, jonge zoon van een handelende Duitse miljonair, met de naam Felix Weil.

Felix Weil was een Marxist en wilde een [Marxistische] denktank oprichten om een 'kritieke theorie/critical theory' te ontwikkelen, voor de Westerse cultuur. Gemodelleerd aan het Marx-Engels instituut in Moscow, zou de denktank in eerste instantie 'The institute for Marxism' genoemd worden. Daar de overige kopstukken besloten dat het in hun nadeel zou werken om zich openlijk Marxistisch te tonen, werd besloten de denktank om te dopen tot 'the Institute for Social Research/Institut für Sozialforschung'.

Het instituut was geaffilieerd met de universiteit te Frankfurt, waardoor het na verloop van tijd simpelweg bekend kwam te staan als de 'Frankfurter schüle'.

Formeel opende de 'Frankfurt school' zijn deuren op 26 juni 1924, maar het eerste seminar werd gehouden in de lente van 1923. Bijna 2 dozijn Marxistische geleerden verzamelden zich voor wat Weil, de sponsor, 'the First Marxist Work Week'(de eerste Marxistische werkweek) noemde. Een van de deelnemers was Richard

Politieke correctheid; geschiedenis in vogelvlucht

Door: Othala

Sorge, die later een beroemde Soviet spion werd. Een andere deelnemer was György Lukács, wiens literaire werken m.b.t. cultuur de basis zouden worden voor het grootste gedeelte van het programma. Bijna de helft van de deelnemers van de Marxistische werkweek, zouden later geaffilieerd zijn met de 'Frankfurt school'.

De eerste directeur van de 'Frankfurt school, was een Oostenrijkse econoom genaamd Carl Grünberg. De voornaamste taak die Grünberg op zich had genomen, was het vaststellen van de Marxistische natuur van het instituut. Onder directie van Grünberg werkte de 'Franfurt school' voornamelijk aan economische vragen en onderwerpen als de arbeidersbeweging; conventionele Marxistische onderwerpen. In 1930 werd Grünberg vervangen door een jonge Marxistische intellectueel die onconventionele gedachtes m.b.t. het Marxisme had; Max Horkheimer. Al vrij vlug na zijn aanstelling begon Horkheimer met het ontwikkelen van een nieuw Marxisme, welke sterk verschilde van het Marxisme uit de Soviet Unie. Na het erkennen van het economische succes van het kapitalisme, verklaarde Horkheimer dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat de revolutie gestart zou worden door het proletariaat. De 'Frankfurt school' zou een vervanger voor het proletariaat moeten vinden, om de revolutie jegens kapitalisme en de Westerse cultuur te ontketenen.

Is er een surrogaat voor het proletariaat?

De 'Frankfurt school' zou hier geen antwoord op vinden, tot de jaren '60. Onderwijl werkte Horkheimer gedreven om Lukács' woord te doen herleven door cultuur, niet de economie, de centrale focus te maken van de 'Frankfurt school'. Door zijn sterke interesse in Freud en diens werk, vond Horkheimer de sleutel om de economische insteek van het Marxisme, te converteren naar een culturele insteek. In essentie, combineerde Horheimer het Marxisme met het Freudisme. Waar conventioneel Marxisme stelde dat de arbeidersklasse werd onderdrukt door het kapitalisme, gebruikte de 'Frankfurt school' Freud om te betogen dat onder de Westerse cultuur iedereen in een constante staat van psychologische onderdrukking stond. De oplossing hiervoor, volgens de 'Frankfurt school', was niet slechts een politieke revolutie om het kapitalisme omver te werpen, maar tevens een sociale- en culturele revolutie.

Om het werk van het Instituut m.b.t. culturele kwesties te bevorderen, zorgde Horkheimer voor 'nieuw bloed'. Dat nieuwe bloed bestond uit Theodore Adorno, Eric Frohm en Herbert Marcuse. Met name de toevoeging van Frohm en Marcuse aan het ledenbestand van de 'Frankfurt school', was evident in de ontwikkeling van 'politieke correctheid'. Zij introduceerden een element welke centraal is in 'politieke correctheid', namelijk het seksuele element. Frohm, een psycho-analist, stond bekend om zijn radicale, Marxistische sociale psychologie. Hij was een pionier op het gebied van 'gender gelijkheid' en seksuele bevrijding als concept. Volgens Frohm, waren mannelijkheid en vrouwelijkheid geen uitingen van natuurlijke, biologische, onderlinge verschillen. In plaats daarvan kwamen deze verschillen tot uiting door verschillende 'levensfuncties', welke gedeeltelijk sociaal vastgesteld zijn. In 1932 werd Herbert Marcuse lid van de 'Frankfurt school'. Marcuse roept in zijn literaire werken op tot een maatschappij van 'polymorfistische perversiteit', wat neerkomt op abnormale seks (polygamie, homofilie, fetisjisme etc.). Met name Marcuse schreef in de jaren '30 vrij extreme stof m.b.t. de "noodzaak" tot seksuele bevrijding. In essentie was seksualiteit/ seksualisme (lees; decadente perversie) de spil in de introductie van 'politieke correctheid' in het Westen . Door de zedelijkheid en moraliteit te corrumperen, was de eerste stap in het vernietigen van de Westerse cultuur gezet.

Kritische theorie

In de jaren '30 werd het werk van Horkheimer, Adorno, Frohm en Marcuse tentoongesteld in het eerste, tastbare product genaamd 'Critical Theory'. Bij het horen van de term, voelt men zich haast verleid om te vragen: "Wat is de theorie?" Het antwoord daarop is simpel; De theorie is om kritiek te hebben. Door onophoudelijk destructieve kritiek te hebben op elk (oorspronkelijk) gedeelte van de Westerse samenleving, hoopten ze de maatschappij te vernietigen. De 'Frankfurt school' was erg zorgvuldig om na te laten een verklaring te geven waar de ontwikkelde 'Kritische Theorie' voor was. Hetgeen zorgvuldig benadrukt werd, is



De sexuele revolutie; cultureel marxisme in de praktijk

Politieke correctheid; geschiedenis in vogelvlucht

Door: Othala

waar de ‘Kritische Theory’ tegen was(/is). In wezen poogde de ‘Kritische Theorie’ logica op zichzelf te politiseren. Hierover schreef Horkheimer: “Logic is not independant of content”, wat vertaald neerkomt op: “Logica is niet onafhankelijk van de inhoud”. Wat het werkelijk betekent is dat een argument “logisch” is als het de vernietiging van de Westerse cultuur bijstaat; “onlogisch” als het argument ten gunste is van de Westerse cultuur. Dergelijke verknipte realiteiten en omgekeerde “logica” zijn de spil van ‘politieke correctheid’, waarmee de Westerse samenleving wordt geïndoctrineerd.

De Cultuur-Marxistische vestiging in het Westen

Toen in 1933 de Nationaal-Socialisten aan de macht kwamen in Duitsland, week de ‘Frankfurt school’ uit naar Amerika. Daar de leden van de ‘Frankfurt school’ Marxistisch waren en, op één man na, Joods, komt het niet als een verrassing dat de ‘Frankfurt school’ werd gesloten door de Nationaal-Socialisten. Tevens zagen de Nationaal-Socialisten de activiteiten van de ‘Frankfurt school’ als staatvijandig, wat correct is gebleken. Het Instituut vluchtte naar New York. Met de hulp van de universiteit in Californië werd het instituut hetzelfde jaar nog herbouwd. Eenmaal in America verschoof de focus van het Instituut. Niet langer zag zij het als haar taak de Duitse maatschappij en cultuur te ondermijnen en vervolgens vernietigen. Nee, haar taak werd het ondermijnen en vernietigen van de Amerikaanse maatschappij en cultuur, het gastland. Niet alleen pasten zij de ‘Kritische Theorie’ toe op de Amerikaanse samenleving, maar ze voegden wat nieuwe elementen eraan toe.

Het begin van het einde

In Theodore Adorno’s invloedrijke boek ‘the Authoritarian Personality’ (de Autoritaire Persoonlijkheid) stelde Adorno dat het Amerikaanse volk Fascistische kenmerken bezat. Daarbij stelde Adorno dat het ondersteunen van de traditionele Amerikaanse cultuur, een teken was van psychologische instabiliteit. Met dat in het achterhoofd, is het ook niet verwonderlijk dat ‘politiek correcte’ mensen vlug zijn met het etiket ‘Fascist” op te plakken bij hun tegenstanders en suggereren dat ‘politiek incorrecte’ mensen psychologische behandeling dienen te ondergaan, in de vorm van training in tolerantie. Wat het werkelijk is, is het brainwashen van iedereen die afwijkt van de totalitaire cultureel-Marxistische doctrine. Want wie afwijkt van de cultureel-Marxistische waarheid is, zoals Adorno al stelde, psychologisch instabiel.

Na de 2e wereldoorlog, keerden Horkheimer en Adorno terug naar Duitsland, waar het Instituut opnieuw werd opgebouwd in de universiteit van Frankfurt. Niet alle oude leden van het Instituut keerden terug naar hun wortels. Herbert Marcuse bleef in America, om uiteindelijk als professor toegewezen te worden op Brandeis, een universiteit van Californië. Marcuse zette het werk voort dat begonnen was door Horkheimer, Adorno en Frohm, begin jaren ’30.



Hippies in de jaren ´60

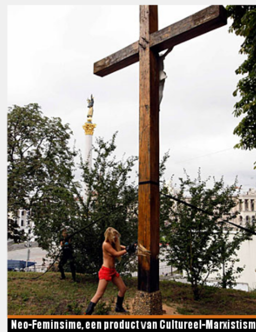
De voltooiing van het Cultureel-Marxisme

In de cultureel-Marxistische ‘politiek correcte’ maatschappij, is de bevolking verdeeld in twee groepen. De “goede” groep is de zgn. ‘politiek correcte’ groep; het slachtoffer, de onschuldige, het equivalent van het proletariaat in conventioneel Marxisme. De “slechte” groep is de zgn. ‘politiek incorrecte groep’; de onderdrukker, de schuldige, het equivalent van de bourgeoisie. De ‘politiek correcte’ groep bestaat uit minderheden – zij het religieus, of etnisch -, feministische vrouwen, homoseksuelen etc. Deze groepen krijgen het etiket “slachtoffer” en zijn dus automatisch “goed”, ongeacht hetgeen een lid van een dergelijke groep wel/niet doet. In tegenoverstelling behoren blanke mannen collectief tot de “slechte groep” en is daarmee verworden tot het equivalent van de bourgeoisie.

De revolutie van de jaren ´60

Seksuele losbandigheid en grenzenloos vermaak. Dat was de tijdgeest van de jaren ’60. “Peace, love and rock ’n roll!” “Make love, not war!” Zo mooi als de kreten klinken, zo vernietigend was de uitwerking daarvan. De kiem van dit gebeuren, lag wederom in de ‘Frankfurt school’. Net als Lukács eerder had gepoogd in Hongarije (bladzijde 14), was de jeugd het doel van indoctrinatie. Naar aanleiding van verschillende soorten “studies” – genderstudies, black studies, gay studies – te implanteren op universiteiten en zodoende de vernietigende Marxistische doctrine te implanteren in de geest van de jeugd, begon de vernietiging van de Westerse cultuur zich te voltrekken. Oude normen, waarden en spiritualiteit werden vervangen door een moralistisch anarchisme en spiritueel nihilisme. Plezier en lust werden de plaatsvervangende waarden. Volgens Herbert Marcuse was dit de sleutel om “grotere verlichting en groter geluk” te vinden. In zijn boek ‘Eros and Civilization’ verwierp hij alle (sociale) grenzen op seksueel gebied. In plaats daarvan riep hij op, tot wat hij noemde, ‘polymorphous perversity’. Wat dit grofweg betekend, is het vinden van seksueel genot buiten de sociaal-normatieve seksuele uitingen. Het was dan ook ‘polymorphous perversity’ dat bijdroeg aan het openzetten van de deur, voor andere aspecten van ‘politieke correctheid’ als homorechten.

Marcuse was eveneens verantwoordelijk voor een van de meest kenmerkende facetten van ‘politieke correctheid’. Totale intolerantie voor elke


Neo-Feminsime, een product van Cultureel-Marxistisme



Ook de LGBT beweging is voortgekomen uit het Cultureel Marxisme

Politieke correctheid; de geschiedenis in vogelvlucht

Door: Othala

afwijkende visie van 'politieke correctheid'. Marcuse stelde namelijk dat de vrijheid in de Amerikaanse maatschappij in werkelijkheid een illusie was. De tolerantie van de Amerikaanse toentertijd was "onderdrukkend". Met andere woorden: volgens Marcuse kende de Amerikaanse maatschappij geen ware vrijheid, zonder 'politieke correctheid'. Dit beargumenteerde hij d.m.v. "liberating tolerance". Wat hij hiermee bedoelde, was dat intolerantie (lees; oppositie) vanuit de rechtse hoek van de politiek en intolerantie voor linkse ideeën, de basis voor onderdrukking was. Nog verder vertaald, komt dit neer op het goed vs. kwaad verhaal. Tegenstanders van de destructieve 'politiek correcte' doctrine zijn slecht en dus verwerpelijk.

> **"Marxism is a bankrupt creed, it was bankrupt by the 50's, or earlier. People understood it didn't work, there was no working class that was going to make a revolution to capitalism. People were happy with capitalism, basicly because it spreads more money to more people, unlike any other system in history. So they tried to find other sources of revolutionary energy, and one was the idea of sexual repression in the 60's. It was a wave of people who would think of complicated theories to do what they want to do. People wanted to f… a lot in the 60's, so Herbert Marcuse gave them the intellectual justification for having a lot of sex, with a lot of different people, a lot of the time. That's what 'Eros and civilization' – that's the title of his famous book – was about."**
> *~David Horowitz*

FASCISME-VREES

Door: Wouter Lutkie, uittreksel uit het boekwerk ¨Vaderlandsliefde en Nationaal Herstel

voorwoord door de redacteur

Recentelijk heb ik wat oude werken van Wouter Lutkie in mijn bezit gekregen. Hier tussen zat het kleine boekwerkje ¨Vaderlandsliefde en Nationaal Herstel¨. Het was een bundeling van toespraken en kleine artikellen. Het stukje dat ik hier ga plaatsen komt uit de rede van Wouter Lutkie die hij driemaal gaf; eens aan de Fascisten jongeren bond en tweemaal aan de Nationale Unie. Hoewel dit werk bijna honderd jaar oud is, is het nog steeds relevant. Sterker nog; als men het bovenstaande artikel gelezen heeft over het politiek correcte klimaat; dan komt de realisatie; het is mogelijk vandaag nog relevanter dan toen. Echter heb ik wel wat elementen aangepast om de relevantie nogmaals te benadrukken. Het oorspronkelijke werk zal spoedig opgenomen worden in ons archief.

Maar moest dan niet een heilzame vrees voor het fascisme mij weerhouden? Moest ik dan niet bang zijn voor fascist te worden aangezien en uitgemaakt? - Och wat zal een man zich laten ontstellen door de ijle klanken van een woord?

¨Fascist¨? -Zelf heb ik mij nooit zo genoemd. Niet uit schuwheid of verlegenheid, doch ik vond dat slechts Italianen er recht op konden hebbenl dat anderen zich aanstelden door zich dien naam te assumeren. Daarom heb ik mij nooit zo genoemd. En ik zal bij deze gelegenheid dien naam ook zeker niet krijgen. Waarom niet? Omdat de Nationale Unie zich niet wil vereenzelvigd zien met het fascisme? Och, dat zou mij weinig baten. Maar toch zal ik door dit optreden hier dien naam niet krijgen. Omdat ik hem al jaren geleden gekregen heb. Ze hebben mij eenvoudig niet gevraagd of ik ermee accoord ging, de krantemannen van ¨Het Volk¨ en anderen van dat slag, toen ze mij met die benaming gingen vereren.

¨Whatś in a name!¨ De naam is een distinctief waarbij niet u uzelf, doch anderen u onderkennen, die u dan ook welhaast altijd door anderen wordt gegeven en aan de ziel van het karakter van de benaamde wordt daardoor niets veranderd. Wel kunt u uzelf een naam toedenken, doch als de anderen weigeren u zo te noemen, dan wordt het u naam niet...

Dit kan ik u niet beter illustreren dan door een voorbeeld uit mijn dagelijkse leven van ons Brabantse platteland. U gaat in ons dorp bv. opzoek naar Lambertus van Nistelrooij en u weet, daar ongeveer waar u staat moet hij wonen en u vraagt aan een mens die u ontmoet: ¨woont hier ergens Lambertus van Nistelrooij?¨ Maar de man kijkt u vreemd aan en zegt: ¨Nee, die woont hier nie!¨ En u vraagt aan een ander en die zal u antwoorden: ¨ van Nistelrooij? Lambertus van Nistelrooij? Bedoelt ge misschien Frans van Oss?¨ - Die bedoeld u natuurlijk niet, hoe komt de man tot zo een dwaze vraag! En u wendt u tot een derde, een vierde. Eindelijk vind u dan er een die u terecht wijst: ¨A ja, ik begrijp het al! Gij meent Frans den Dirk!¨ - ¨Nee man, die bedoel ik helemaal niet. Lambertus van Nistelrooij bedoel ik en niemand anders!" -" Ja, ja, dat zal wel uitkomen. Hij schrijft Lambertus van Nistelrooij, maar hiet Frans den Dirk en ze noemen hem altijd Frans van Oss."



Fascisme-Vrees

Door: Wouter Lutkie, modernisering door Ritz

Welnu, deze eigeaardige wijze van naam-geving beperkt zich niet tot het Brabantse platteland. Dis is, in zekere zin, nog algemeen. Wel niet dat de individuele familienaam nog overal zo wordt verhaspeld, doch op ander naam-gebied gebeurt nog hetzelfde. En vrees kan dat niet verhinderen, eerder integendeel.

Vrees voor de naam

Het is zeker niet nodig zich opzettelijk te tooien met een onjuisten naam, doch het is in elk geval rustig niet bang te zijn voor een opgedrongen naam.
Zeker ook wijl zij meenden dat hij hun niet paste, doch niet minder uit vrees voor de naam van " fascisten" heeft de Nederlandse Herstelbeweging al gekend: Actualisten, Vaderlanders, Nieuwe Vaderlanders, Solidaristen, Oranje Nationalisten, Nederlandse Nationalisten, Vaderlandverbonders, Nationale verbonders, Nationaal Socialisten, e.d.m. Maar het heeft niet mogen baten en het helpt niet: graag of niet, door hun tegenstanders worden ze allemaal gedoodverfd als regelrechte ¨fascisten.¨

Als men daarin slagen kon, dan ware het, althans ter voorkoming van ongewenste en onjuiste identificaties, zeker raadzaam de mystificatie van zulk een naam uit de weg te blijven. Ter voorkoming van identifitcaties als: staats-absolutist, individu-verdrukker, machiavellist, importeur van uitheemse politiek, zeden en manieren.

Doch in de veronderstelling dat men er toch niet aan ontkomen kan, dank de hardnekkighed der tegenstanders om alle voorstanders eener nationale herstelbeweging den naam van ¨fascisten¨ op te dringen, lijkt het fierder de opdringing voor te zijn en kloek, zij het ook ietwat tartend, te doen zoals de ¨Geuzen¨ deden en ook de ¨Roomschen¨, nl. van nood deugd maken: dendoor vijanden opgedrongen naam onbeschroomd als een eervol distinctief overnemen.

veelsoortige vrees

Evenwel, die vrees voor de naam is slechts een uiting van veel dieper wortelende vrees voor het fascisme zelf. Deze is nu veelsoortig. Allereerst is daar de welgegronde vrees der tegenstanders, die voor hun persoonlijke belangen, voor hun ondernemeningen en bedoelingen werkelijk iets van het fascisme hebben te duchten.

Bang van het fascisme zijn ook de brave burgers die zich aan politiek niet vergrijpen, zich enkel met hun zaken bemoeien. Die eenvoudig voor alles wat vreemd en nieuw is angstig zijn: ¨Je weet wat je hebt, maar nooit wat je krijgen kunt!¨ En wat hun eerlijke kranten er hen van hebben voorgespeld belooft in alle geval niet veel rustigs...

Angst ook bij velen die zich een afgeronde, vaststaande definitie hebben gegeven van het fascisme, dat niet bestaat, doch dat zij, of uit gebrek aan onderscheidingsvermogen of uit loze tactiek, vereenzelvigen met sommige uitingen en daden van enige Italiaanse fascisten welke soms alleen maar hen persoonlijk niet bevallensoms ook inderdaad verdacht zijn, of zelfs vlakweg heilloos verwerpen.

Doch ietwat zonderling is de vrees voor het fascisme van sommige schuchtere en naam-schuwe herstelbewegers zelf, die immers voorstanders zijn van veel wat het fascisme voorstaat. Dit door misverstand en begripsverwarring. Immers, in den beginne, alvoren het ¨regime¨ was, werd het fascisme identiek gesteld met wonderolie-manouvres; daarna dachten velen het te moeten zien als een vorm van ¨reactie¨; tenslotte en nu nog , als een uiting van knechtschap, tyrannie, als maar zijn wezen zelf ¨dictatuur¨ en als iets specifiek Italiaansch zonder universele elementen. De werkelijkheid is dit: De term ¨Fascisme¨ correspondeert aan meerdere en verschillende begrippen, die onmogelijk in een formule adequate zou kunnen definieeren. Er is een specifiek (traditioneel, historisch en psychologisch) Italiaans Fascisme, ¨niet voor export geschikt¨. Er is echter ook een universeel fascisme: de algemene ideeën welke men in Italië door dat Italiaanse fascisme tracht te verwezenlijken en die, servatis servandis, ook buiten Italië toepasselijk zijn.

de term

De term ¨fascisme¨ heeft immers geen rationeel ontleedbaren inhoud en is ook niet langs logische weg ontstaan: de samenstelling of de afleiding van het woord openbaart niets omtrent de geestelijke bedoelingen van de zaak waaraan die term als naam werd gegeven. Het woord ¨betekent¨ niets; vervult geen andere rol terugwijzen op de Romeinsche ¨fasces¨, een der oudste emblemen die in Rome het gezag symboliseerden. Zodat de term, ¨fascisme¨ geen vast-omlijnde, rationeel ontleedbare betekenis formuleert, doch slechts een symblolische betekenis suggereert. Suggereert de eenheid en de macht van het gezag in de staat, teruggrijpende naar de aloude Romeinsche tradities. Dit in tegenstelling met termen als ¨democratie¨ en ¨communisme¨, die wel in het spraakmisbruik verschillende betekenissen kunnen hebben gekregen, maar die die toch in zich voor rationele analyse vatbaar zijn, zofat men direct uit samenstelling en afleiding de geestelijke oorsprong kan aflezen; het logsche begrip, dat zij geroepen waren te vertegenwoordigen.

het verschijnsel

overgaande van de term naar het wezen der dien term aangeduide zaak stoot men weer op dezelfde moeilijkheden. Het fascisme als verschijnsel is geen samenhangend, geen systematisch opgebouwd ideeënstelsel.



Ook Groot-Britanië had een beweging die zich fascistisch noemde maar daar een andere draai aan gaf

Fascisme-Vrees

Door: Wouter Lutkie, modernisering door Ritz

En hier heeft men zelfs een argumentum ad hominem: nietwaar dit feit is altijd de ergste grief ertegen geweest van zijn tegenstanders, begeerig naar vat erop, zoekende naar een basis ter rechtvaardiging van hun aprioristische en vernietigende crritiek. Juist deze hebben het fascisme altijd en tot nu toe verweten dat het geen eigenlijke doctrine bezat, geen afgerond program, geen vast gedefinieerde beginselen. - Zij zullen hun verwijten toch willen gestand doen, mocht het nu in het voordeel van fascisme uitvallen! Inderdaad, het is geen theorie, het is practijk. Het is geen religieus, kettersch of philosofisch stelsel, doch een beweging. Beter kan het niet worden gekarakteriseerd dan door het woord ¨beweging¨, volksbeweging: een drang die het volk stuwt en drijft.

Niet veroordeeld

En zou hierin wellicht ook gelegen zijn de verklaring van het geheim waarom de paus, die er toch zoveel en ten zeerste gerechtvaardigde klachten over, critiek op en protesten tegen heeft uitgebracht, het desondanks nooi veroordeelde? Als er geen ¨einheitlich¨ fascisme bestaat kan het ook niet door een veroordeling worden getroffen.

Zal iemand van ons wijzer willen zijn dan de Paus? De Paus een les willen geven en, in zijn plaats, het fascisme veroordelen? De Paus veroordeeld het staatsabsolutisme en elke vorm van staatsverafgoding, in of buiten het fascisme; - wij ook. De Paus veroordeelt alle theorie of poging, in of buiten het fascisme, om de kerk ondergeschikt te maken aan de staat; wij ook. De Paus veroordeelt het uitsluitend toe-eigenen aan zich van het opvoedingsrecht door de staat, in of buiten het fascisme; wij ook.

Wij veroordelen alles wat veroordelenswaards doorgaat onder naam van het fascisme en houden dan nog fascisme over. Dan heeft het begrip voor ons nog een rijken inhoud. Negatief en Positief: negatief, als verweer tegen de vloeden van morele decadentie, van communistische revolutie en marxistisch democratische ontreddering; - positief, als een moderne vorm van vaderlands-cultus, van vaderlandsliefde in al hare zuivere, edele, verheffende vormen; en als een nieuw staatsbeginsel.

Juist dat verschil van opvatting omternt het fascisme, juist het feit der verschillende betekenissen van het woord, laat ons vrij het over te nemen onder reserve van een inhoud die ons aanstaat.

Want nog eens: ook al zou men zelf de naam schuwen, hij zal u waarschijnlijk toch worden opgedrongen. En wat mij betreft, moet ik dan ¨fascist¨ heten, a oa bonne heure! Doch weet dan dat ik niet zal horen naar die naam in de zin van revolutionair of van staatsabsolutist, dat ik hem afwijs in de onvoorwaardelijke dictoriale zin, terwijl ik hem evenmin in de specifiek Italiaanse zin kan honoreren; Nederlander ben ik, geen Italiaan.

Ik voor mij kan het fascisme aanvaarden als de internationale term ter aanduiding van al wat zich, op politiek terrein, tegen het bolsjewisme teweer stelt; - en als moderne interlinguale naam voor vaderlandsliefde.

Aldus Wouter Lutkie. Een aantal zaken moet men in acht nemen wanneer men dit artikel leest; ten tijden van het schrijven was het katholieke geloof op de piek van haar macht in Nederland sinds de tachtigjarige oorlog; katholiek zijn was eerder regel dan uitzondering. Verder was Wouter Lutkie een katholiek priester. In onze tijd is het katholieke geloof op papier nog steeds het grootste geloof in Nederland, echter is het aantal mensen dat ook daadwerkelijk de katholieke leer volgt drastisch gekelderd. Geloof speelt in onze tijd niet zo´n grote rol meer voor de meeste mensen, en wanneer men het stuk over de Paus niet relevant acht, kan het geen kwaad om het denkbeeldig weg te laten, daar het de inhoud van het artikel niet minder relevant of consistent maakt.

Integendeel zelfs; wanneer men zich niet als katholiek kan identificeren wordt dit stuk juist alleen maar relevanter door deze regels weg te denken. Ik heb ze er toch in gelaten als eerbetoon aan het origineel, en mogelijk voor de enkele katholiek die dit blad onder de neus krijgt.

Wat men tegenwoordig veel ziet binnen de nationalistische bewegingen en partijen is een extreme mate van conformiteit; ze zijn bang om zich met het fascisme te identificeren, terwijl dat de eerste term is die hun oppositie naar hun toe zal slingeren. Dit gaat nu al decenia zo in Nederland. Waarom niet van de de nood een deugd maken? Waarom zouden wij ons niet trots dit label, door onze vijand aan ons geschonken, gebruiken als een ere titel?
Wat profeten van het poltiek correcte cultureel marxisme vaak pogen te doen, is de tegenstander neer te zetten als fascist en daarmee automatische het debat te winnen, immers; niemand wil een verschrikkelijke fascist zijn toch? Niet langer zal het zo gaan. Wanneer onze vijand ons fascist noemt dienen wij zo te reageren: ¨Ja, ik ben fascist. Nou en?¨. Je zult zien, zo makkelijk heb je nog nooit een discussie gewonnen.

Tegen het einde zei Lutkie: ¨Ik voor mij kan het fascisme aanvaarden als de internationale term ter aanduiding van al wat zich, op politiek terrein, tegen het bolsjewisme teweer stelt; -en als moderne interlinguale naam voor vaderlandsliefde.¨ Deze definitie is te breed daar zij ook het klassieke liberalisme zou kunnen omvatten.

Verder is deze definitie ook verouderderd; de rode dreiging van onze tijd komt niet in de vorm van het bolsjewisme maar van cultureel marxisme. Met wat aanpassingen is deze definitie echter zo weer gangbaar in onze tijd.

Al met al is dit een prima stuk dat bijna honderd jaar na dato nog prima relevant is. Dit geld niet alleen voor dit stuk maar voor de meeste fascistische werken uit die tijd. De oorzaak hiervoor moet men zoeken in het feit dat wij tegen dezelfde vijand nu vechten, als zij toen. Echter; de tijd heeft vanzelfsprekend niet stil gestaan dus de stukken opfrissen is noodzakelijk zodat deze wat meer relevant zijn aan onze tijd en situatie. We zullen dan ook in de toekomst meer van dit soort stukken opzoeken en plaatsen.

Raadzaam is het ook, om eens een kijkje te nemen in ons archief, daar staan veel stukken van de herstelbeweging. Ook voor artikellen van Buitenlandse bewegingen kan men in het fascistisch internet archief terecht. Men moet zich bedenken dat wij vanzelfsprekend niet al deze stukken in Bellum kunnen plaatsen; dat moeten we ook niet willen. Het verleden is er om van te leren, de goede punten over te nemen, en om ons te behoeden voor fouten die destijds al gemaakt zijn. Het verleden is er niet om, zoals zo velen dat wel doen vandaag de dag, iets om je op dood te staren, compleet ontworteld van de huidige wereld.

Zwart Front herdenkt

Wouter Lutkie



Present!

EENDRACHT

MAAKT

MACHT